

ГЛАВА II.

Събытіята спѣшатъ.

Коварството сполуча.

Мрежата са оплете, но мѣни рѣцѣ.

— Че какъ ще посмѣешъ, Юліе, да отидешъ нощемъ придруженъ отъ такъвзи страшенъ чловѣкъ за да търсишъ вѣщицата на Везувій?

— Нима мислишъ ти, Недіе, рече не безъ страхъ Юлія, че дѣйствително има нѣкой страхъ? Най подиръ за каквы ги вѣрвашъ ты тѣзи дѣрты вѣщицы съ вълшебныѣ имъ огледала съ замолаваныѣ имъ сыта и съ трѣвтыѣ, които събиратъ нощемъ на мѣсечината? азъ мислѣмъ че сичко туй е шарлатанство, и ако тѣзи жени познаватъ нѣщо, либичето, което азъ търсѣмъ, туй е единичкото имъ достоинство спечелено отъ познаніята имъ въ ботаниката. Защо да са божъ?

— Не са ли бошшъ нивкакъ отъ чловѣка който ще та заведе?

— Кого? Отъ Арбака ли? Тебо ми Діана! Този вълшебникъ о най пріятныйтъ отъ обожателитѣ ми, и ако не бѣше толкози учеръ казана бихъ че е прекрасенъ.

Недія, ако и безока, разумѣ че Юлія имаше такъвзи характеръ, што не са плашаше лесно отъ любовныѣ вѣдливости на египтянка, заради туй не настоя да я разубѣди, и толкози повече колкото че и та осѣщаше въ собственото си сърце да са околѣмлява глупото желаніе за да научи да ли нанствия има магіята сила да съчетава въ едно и туй чувство душата на любящия и на либея.

— Пусти ма да доджъ съ тебе, прекрасна Юліе, рече най подиръ безоната тессалійка; познавамъ че моето другарство не може да ти принесе защита, при сичко туй желаяхъ да съмъ при тебе докато си свършилшъ намѣреніето.

— Съ благодареніе приемамъ предложеніето ти, отговори дщерята на Домела, но какъ ще оправдаешъ отсѣтствіето си когато азъ ще са върнѣ късно, а госпожата ти ще та търси напразно?

— Та е толкози свисходителна Юна, продума Недія. Ако позволите да ми позволите да спѣмъ у васъ, ще й кажѣ че ты ми си откобшина мой покровителка и пріятелка и че ма си поканила за да остава да ти поѣмъ тессалійскыѣ си пѣсни; тя е толкози вѣжлива што съ благодареніе ще склони на туй ти желаніе.